fuldstændig givet, at det gælder baade Mænd og Kvinder. Man har ikke et Udtryk som neutralt omfatter baade Mænd og Kvinder, og det kan ikke hjælpe at søge at bringe noget bedre ind i Lovgivningen paa det Punkt."

....„Det er min Mening, at naar dette Lovforslag er blevet til Lov, skulde Kvinder have lige Adgang med Mænd til at blive baade Præster, Provster og Biskopper, til at faa et hvilket som helst kirkeligt Embede."

....„Hvorfor skulde Kvinder ikke kunne blive ordineret, naar de har taget deres teologiske Embedseksamen? Og naar den Tid maaske kommer, hvor man kan faa et kirkeligt Embede uden at have taget teologisk Embedseksamen, kan jeg ikke indse, hvorfor Kvinder ikke skulde kunne blive ordineret til Præster lige med Mænd, med hvilke de er lige kvalificerede. Hvis der skulde være Bisper, som vilde være modvillige eller ret uvillige overfor Kvinder i den Henseende, saa vil der maaske være andre, som vil foretrække Kvinder for Mænd. Jeg ved ikke, at Bisper skulde være mere Kvindehadere end andre. I hvert Fald, naar nærværende Lovforslag er ophøjet til Lov i den foreliggende Skikkelse, saa vil en Biskop ikke kunne nægte en Kvinde Kollats, fordi hun er Kvinde, thi det vilde være direkte i Strid med Loven."

Taleren mente, at naar Kvinder har faaet Adgang til Rigsdagen, saa gik han ud fra, at Ordet om Kvinderne, der skal tie i Forsamlinger, ikke længere opretholdtes af den danske Rigsdag og den danske Regering, „og jeg kan ikke se, at det er en af Kirkens eller Kristendommens Grundpiller, som det er nødvendigt at rejse igen, naar den engang er faldet i Grus."

„Om Kvinder skal kunne faa kirkelige Embeder eller ej, er ikke noget kirkeligt Spørgsmaal, det er et rent politisk og statsretligt Spørgsmaal, som det er Rigsdagens Sag at afgøre."

I en Replik til Birck gav Taleren denne Ret i, at ikke enhver Kvinde, der blev Assistent i et Ministerium, egnede sig til at blive Departementschef, men det samme var Tilfældet for Mændenes Vedkommende. Sluttelig lovede Statsministeren sin Støtte i „Kravet om, at naar Kvinder har faaet Adgang til Embeder og Bestillinger i Statens og Kommunens Tjeneste, skal der ogsaa hejses den Fane, paa hvilken der er skrevet: Lige Løn for lige Arbejde, saaledes at naar en Kvinde fuldt ud gør Fyldest i en Stilling som en Mand, saa skal hun ogsaa have samme Løn."

Desværre tillader Pladsen ikke at fortsætte Drøftelsen af denne store Sag, men vore Læsere vil i ovenstaaende have faaet Indtryk af de væsentlige Synspunkter, som gjorde sig gældende under Forhandlingen.

Kvindelige Præster.

—o—

Naar Spørgsmaalet nu er rejst om kvinedlige Præster, og Redaktionen ønsker en kort Udtalelse af mig derom, vil jeg angive min Stilling dertil i en enkelt Sætning: Jeg har ikke nogen principiel Indvending derimod. Dermed mener jeg, at man ikke ud fra Biblen eller Sagens egen Natur kan anføre Grunde, som skulde gøre en saadan Ordning „ukristelig". Noget andet er, at i hvert Fald jeg ikke har opdaget, at der findes nogen særlig Trang til at faa kvindelige Præster, og det har undret mig meget, naar det kunde se ud, som om Rigsdagen uden videre udtalte Tilslutning til Regeringens Forslag, da det ellers ikke har været den danske Rigsdags Skik at lovfæste noget, som ikke først havde været fremme i den offentlige Diskussion, ud af hvilken det maatte fremgaa, om der var Trang til nye Foranstaltninger eller ikke. Jeg tror ikke, at Sagen vil have nogen større praktisk Betydning. Det vil jo komme an paa ,om der er nogen Kvinde, som vil være Præst, og om der er nogen Menighed, som vil have en kvindelig Præst. Skulde begge disse Betingelser findes, ser jeg ingen Grund til at sætte sig derimod — men rent teoretisk at lovgive derom, synes mig ikke videre formaalstjenligt.

24. Januar 1919.

H. Ostenfeld.

De store Maal og det lille Medlemsantal.

—o—

II.

Dansk Kvindesamfund staar i Øjeblikket overfor de betydningsfuldeste Opgaver, som siden Gennemførelsen af Kvindernes Valgret har ligget for: I Løbet af det kommende Aar vil sandsynligvis to Spørgsmaal, hvis Løsning er af den allerstørste Vigtighed for Kvinderne, komme til at foreligge til Behandling og Afgørelse i Rigsdagen.

Disse to Spørgsmaal er Omordning af det retslige Forhold mellem Ægtefæller — Moderens Ret over Børnene og Ordningen af det økonomiske Forhold mellem Ægtefæller o. s. v. — samt Spørgsmaalet om samme Arbejdsvilkaar (lige Løn o. s. v.) for Mand og Kvinde.

Familieretskommissionen *har* afgivet sin Betænkning, og den store Lønningskommission *vil* afgive sin i det kommende Halvaar.

I begge disse Kommissioner sidder Kvinder, der er D. K.s Medlemmer, og begge de Love, der kommer til at afgøre de to Spørgsmaal, berører Hovedpunkter i D. K.s Program. Derfor vil naturligvis D. K. arbejde af al Magt for at faa dem gennemført i en saa retfærdig Skikelse som muligt. Det gælder da at kunne møde op med den Autoritet, som det giver at tale paa en virkelig stærk Organisations Vegne — at optræde for en Vælgerhær, der er saa talstærk, at dens Krav ikke *kan* overhøres.

Derfor er det nu mere end nogensinde nødvendigt for D. K. at møde med et Medlemsantal saa stort, at man nødes til at respektere dets Ønsker og Krav!

Og efter Løsningen af disse Opgaver vil de andre melde sig — vi kender dem:

Gift Kvindes Ret til at drive Næring og løse Borgerskab,

Lige Adgang for Kvinder og Mænd til Skolekommissioner, til Husmandsbrug m. v.,

Hustrus Skatteydelse uafhængig af Mandens,

Det huslige Arbejdes sociale Hævdelse o. s. v., o. s. v., og nye vil opstaa ved Udviklingen!

Og netop nu efter Valgrettens Ikrafttræden befinder D. K. sig paa et „dødt Punkt" — det er som en Maskine, der efter en Standsning ikke kan komme i Gang igen.

Vi *maa* i Gang igen — og vi maa endda sætte Farten op, for Tidens Hjul ruller raskt i vore Dage, Lovforslag følger paa Lovforslag, Reform paa Reform — og hvis D. K. ikke skal blive distanceret, men stadig skal være paa Højde med